

Να μην προσκυνάμε την ανάπαυση (Γέροντας Παΐσιος ο Αγιορείτης)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 14 Μαρτίου, 2011

- Όταν, Γέροντα, λέω: «Τόσο μπορώ να δουλέψω, αυτή είναι η αντοχή μου», από φιλαυτία το λέω;

- Όσο κάθεσαι κανείς, τόσο χαλαρώνει• όσο δουλεύει, τόσο δυναμώνει. Εκτός που διώχνει την μούχλα με την δουλειά, βοηθιέται και πνευματικά.

Ο σκοπός είναι να φθάση να χαίρεται ο άνθρωπος περισσότερο από την κακοπάθεια παρά από την καλοπέραση. Αν ξέρατε πώς ζουν μερικά γεροντάκια εκεί στο Άγιον Όρος, αλλά και τί χαρά νιώθουν!

Να, ένα γεροντάκι, που έμενε μόνο του ένα χιλιόμετρο πιο πέρα από το Καλύβι μου, τί αυταπάρηση είχε! Το Καλύβι του ήταν ψηλά, σε ένα πολύ απότομο μέρος, και το καημένο αρκουδώντας κατέβαινε από το μονοπάτι για να πάη σε ένα άλλο γεροντάκι πιο κάτω, όταν χρειαζόταν κάτι. Ήθελαν να το πάρουν στο γηροκομείο, αλλά δεν δεχόταν, και όλοι μετά έλεγαν: «αυτός είναι πλανεμένος», γιατί καθόταν μόνος του εκεί. Μια μέρα που ήρθε στο Καλύβι, μου είπε για ποιόν λόγο δεν ήθελε να φύγη: Όταν ζούσε ο Γέροντάς του, το Καλύβι τους δεν είχε ναό και εκείνος παρακαλούσε τον Γέροντά του να κάνουν ναό. «Ας κάνουμε ναό, του είπε τελικά ο Γέροντάς του, αλλά μετά δεν πρέπει ποτέ να φύγης από 'δω, γιατί θα μένη στο Ιερό ο Φύλακας Άγγελος και δεν κάνει να τον αφήσης μόνον». Τότε αυτός του υποσχέθηκε ότι θα μείνη για πάντα στο Καλύβι, και έτσι έκαναν τον ναό. Τελευταία είχε γκρεμισθή και το Κελλί του και έμενε μέσα στην εκκλησία• κοιμόταν σε ένα στασίδι. Τέτοια αυταπάρηση! Είχα φροντίση να έχη μερικά ρούχα, για να αλλάζη τουλάχιστον, γιατί υπέφερε από τα έντερα και είχε κοψίματα. Μια μέρα έστειλα έναν γνωστό γιατρό να πάη να τον δη. Πήγε με έναν άλλον, χτυπούν, ξαναχτυπούν, τίποτε. Όταν άνοιξαν, τον βρήκαν πεθαμένο στο στασίδι που έμενε, σκεπασμένο με μια κουβέρτα. Εκεί ανεπαύθη εν Κυρίω!

Η σκληρότητα στην ζωή μας για την αγάπη του Χριστού φέρνει στην καρδιά την τρυφεράδα του Χριστού. Οι θείες ηδονές γεννιούνται από τις σωματικές οδύνες. Οι Πατέρες έδωσαν αίμα και έλαβαν πνεύμα. Με ιδρώτα και κόπο πήραν την Χάρη. Πέταξαν τον εαυτό τους και τον βρήκαν στα χέρια του Θεού.

Πολύ με συγκίνησε το συναξάρι των Αγίων Ασκητών του Σινά. Πέντε χιλιάδες ασκητές έζησαν στο Σινά και πόσοι άλλοι στο Άγιον Όρος! Χίλια χρόνια πόσοι Πατέρες αγίασαν! Αλλά και οι Ομολογητές και οι Μάρτυρες τί τράβηξαν! Και εμείς γκρινιάζουμε για την παραμικρή ταλαιπωρία. Ζητάμε να αποκτήσουμε χωρίς κόπο την αγιότητα. Σπανίζει η αυταπάτηση. Ούτε εμείς οι μοναχοί δεν καταλάβαμε ότι «τα καλά κόποις κτώνται» και έχουμε την επιείκεια στον εαυτό μας• δικαιολογούμε τον εαυτό μας και βρίσκουμε ελαφρυντικά για το καθετί. Από 'κει ξεκινάει το κακό. Και ο διάβολος βρίσκει δικαιολογίες για τον κάθε άνθρωπο, αλλά τα χρόνια περνάνε.

Γι' αυτό να μην ξεχνιόμαστε• να θυμώμαστε και λίγο ότι υπάρχει και θάνατος. Μια που θα πεθάνουμε, να μην προσέχουμε και τόσο πολύ το σώμα• όχι να μην προσέχουμε και να παθαίνουμε ζημιές, αλλά να μην προσκυνούμε την ανάπαυση.

(Από το βιβλίο: «ΠΑΘΗ ΚΑΙ ΑΡΕΤΕΣ», ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΑΪΣΙΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ, ΛΟΓΟΙ Ε΄, ΙΕΡΟΝ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΝ, «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ», ΣΟΥΡΩΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, 2007)

(Πηγή ηλ. κειμένου: "Ορθόδοξος Χριστιανική Γωνιά")